

Književni izlog

DRAGI MOJ JA

Prošlo je već dvadeset godina otkako si u meni, a da nisam ni svjestan bio da si me čitavo vrijeme pratio. Nije problem što si me pratio i što si čitavo vrijeme otkrivao moje tajne i možda se smiješio ponekad mojim postupcima. U tome nema ništa loše jer nisam znao za Tebe. Još u majčinoj utrobi bio si skupa sa mnom i hranili smo se istom krvlju, a kupali se u istoj vodi. I čitavo to vrijeme ti si znao za mene, a nisi mi se htio javiti - opraštam ti. Punih devet mjeseci bili smo skupa bez straha da nas netko iznenadi ili možda da nas netko istuče i zlo nam učini. Bilo nam je lijepo tu podno majčinog srca što je kucalo za nas. A onda? Jednog dana, kad je došlo vrijeme da se trgnemo iz majčina krila ugledali smo sve ono što nas je kasnije mučilo. Nisam znao da si ti ja, a ja ti. Čitavo moje djetinjstvo proteklo je u dječjim vratolomijama ponekad sa suzama u oku ili možda sa smiješkom koji je privlačio nečiji pogled i dušu. A ti si bio tu, odnosno ja. Što, zar dijete zna da ima još netko tko se zove Ja i koji skupa živi s njim od začeca? Ne znam, možda to netko otkrije vrlo rano, ali uz pomoć svoga Ja. Za mene ti si bio novina, premda su mi neki govorili o Tebi, ali to mi se činilo jako zamršenim područjem tako da nisam puno razbijao glavu razmišljajući. I tako je prošlo rano djetinjstvo i prva novina - škola.

Sva ta pusta pilanja i ispiranja mozga popela su mi se na vrh glave. Gdje si ti bio tada, odnosno ja, pa mogao si mi se barem ponekad javiti i učiniti me sretnim ili možda uputiti na pravi put? Bio sam sam, barem sam tako mislio tada, a ti si se negdje skrivao u dubini moga bića, odnosno našega. Dječje svađe, zanosi i nestašluci navirali su iz mene, a da ni sam nisam znao od kuda su dolazili. Često sam gledao sjenu što me je pratila prilikom sunčeva zagrljaja i zamišljao sam kako imam jednog šutljivog prijatelja koji me uvijek prati i u dobru i u zlu. Dok se sunce skrivalo iza oblaka što su gospodarili nebom ona je nestajala, a ja sam znao da će se pojaviti čim me jedna zraka obasja. Kadkad sam je želio zgaziti da je nema ili pobjeći od nje, ali nije mi uspijevalo, mislio sam da se pretvara da mi bude prijateljem, a ona je šutila. Čekaj malo, zar to nije bio tvoj govor izražavanja dragi moj Ja? Pa naravno, kako sam mogao biti tako glup sve te mladenačke godine. Molim te oprosti mi! Došlo je vrijeme prvih sjetnih pogleda, po prvi put sam

osjetio da živim. Bio sam netko, barem sam se takvim smatrao. Osjetio sam da me netko gleda i ja sam se prepustio tome pogledu, a ti me nisi odvrćao od toga. Jednostavno sam bio toliko opijen mislima da se nisam ni zaustavljao na pitanju o tvome postojanju. A ti si opet šutio. Onda jednog dana, ne znam da li je bio sunčan ili tmuran, počeo sam osjećati da ima još netko u meni. Uvijek me je taj glas upozoravao, Da li si to bio ti, odnosno moj Ja, kojega je Netko postavio? A ne, ti se ne bi zadržavao na tim stvarima. Znam da sve ovo što pišem, Tebi nije strano čak se sigurno mnogo bolje sjećaš nego ja. Ali eto jednostavno me nešto nagoni da ti pišem da se sjetiš da te nisam zaboravio i da sam otkrio tvoju prisutnot. Prvi sjetni pogledi minuše i dođe vrijeme da se počme živjeti i misliti svojom glavom. Mislio sam da sam najpametniji na svijetu i da mi nema ravna. Želio sam dosegnuti vrhunce planina jednim pomakom ruke ili možda prijeći svemir poput sunčeve svjetlosti. A onda, dok je sunce zapadalo negdje daleko iza obzorja i dok sam stajao na morskoj obali opijen zvukom valova i krikom galebova, razmišljajući o ratnicima svjetlosti rodi se misao da nije samo moje tijelo to što me čini. Tog trenutka u suton pojavio si se ti, moj dragi Ja, hvala ti. Otkrio sam brojne tajne koje su me sputavale u ovome životu, i spoznao sam da ima još jedno Ja koje me neće napustati nikada.

fra Ante Udovičić

